

Hrádocký prameň

apríl 2015 , číslo 8

Nehostinný kúsok zeme.

Miesto,

čo si veľa pamätá..

Slzy matky

nad milovaným synom,

tmavé nebo

uprostred slnečného dňa.

Holá zem

a tvrdá pôda,

do ktorej kríže zabili.

Kamenie a prach,

čo sa s krvou zmiešali.

Miesto smútku, pádu,

vít'azstva i lásky.

Nájdi v sebe

svoju Golgotu,

kde umrieš hriechom,

aby si ožil

– spasený.

(Ján 15, 13 – 16)

Živý Boh

Počas Veľkonočných sviatkov, viac ako inokedy, počúvame o tom, že Ježiš žije. Čo to ale znamená pre ľudí 21. storočia? Čo to znamená pre mňa?

Veľmi ma oslovilo svedectvo ruskej lekárky Tatiany Belous (1947). Okrem iného hovorí aj o tom, ako vo svojom živote prežila pravdu, že Ježiš žije. V 17-tich rokoch jej odovzdali v Kremli knižku kandidáta komunistickej strany.

V čase, keď študovala na lekárskej fakulte, dostala za úlohu zo stranického výboru napísať článok s názvom: Boh neexistuje. „Keď neexistuje, prečo mám o ňom písať?“ - povedala tajomníkom stranického výboru. „Tvojou úlohou nie je rozmýšľať, ale písať“ - to bola odpoveď. Tatiana sa teda pustila do písania. Ale ako písať o tom, kto neexistuje? Keďže však dostala úlohu, pustila sa do toho. To ešte nevedela, čo ju čaká. K prvému človeku, za ktorým išla, bol jej otec. Pýtala si radu ako a kde začať. Otec jej jasne povedal: „Tatiana, ak to môžeš odmietnuť, odmietni to. S Bohom sa nežartuje“. Otec ju varoval, pretože v mladosti vo vojne mal on sám skúsenosť s Bohom, ale nechal to len tak. Vedel o Bohu niečo, čo jeho dcéra dovtedy netušila. Keďže Tatiana bola naučená nevzdávať sa, trvala na tom, aby jej otec poradil. „Biblia, to je prvý prameň o Bohu“ - povedal otec.

Aby mohla Tatiana v knižnici dostať Bibliu, potrebovala podpis prvého tajomníka komunistickej strany. Keď ju v knižnici našla, začala čítať. Myslela si, že si prečíta niečo zo začiatku, stredu a z konca a všetko bude vybavené. Otvorila nejakú časť na začiatku, ale nič ju neoslovilo. Nerozumela ani tomu, čo čítala niekde uprostred Biblie. Prelistovala ešte niekoľko strán až prišla k textu: „Saul, Saul, prečo ma prenasleduješ?“ Kto je to Saul? A koho prenasleduje? Prečítala ešte niekoľko veršov

a zistila: On prenasleduje Boha. Stalo sa niečo veľmi zvláštne. Hovorí: „Počula som hlas, ktorý hovorí: A ty, Tatiana, ako dlho ma budeš prenasledovať?“ Ten hlas znel v jej vnútri aj zvonka. Bola vydesená. Teraz urobila niečo, čo si nedovolila urobiť so žiadnou knihou, pretože si knihy veľmi vážila. Vytrhla z nej túto stranu. Odovzdala Bibliu a ponáhľala sa preč. Zamrazilo ju, keď tento hlas opäť zaznel na ulici. Zaznel presne tak isto: „Ako dlho ma budeš prenasledovať, Tatiana?“ Opýtala sa: „Kto si?“ „Som tvoj Boh.“ „Ale ja ťa nevidím

a nepoznám.“ Ale On mi odpovedal: „Prenasleduješ ma a preto ma nepoznáš.“ Nerozumela. Zo strachu povedala: „Ale ja ťa chcem poznať.“ „Choď do môjho domu a spoznáš.“

„A kde bývaš?“ „Dom modlitby sa nazýva.“ „A to je kde?“ „V živej cirkvi.“ Takto sa začalo Tatianino

dobrodružstvo so živým Bohom. Myslím si, že práve toto svedectvo veľmi autenticky vystihuje posolstvo Veľkej noci: Boh je živý! Ježiš žije!

Dôkazom toho je nielen svedectvo Tatiany, ale aj to, že On po stáročia hľadá stratených, vstupuje s nimi do vzťahu a zachraňuje ich. Koná v životoch ľudí veľké veci, často nadprirodzene. Má moc nad každým hriechom, závislosťou, chorobou, nad akýmkoľvek spútaním človeka zo strany diabla. Z golgotského zápasu vychádza ako Víťaz, ktorý slávne triumfoval nad diablom, hriechom a smrťou. „Na Ňom odzbrojil kniežatstvá a moci a vystavil ich verejne posmechu triumfujúc nad nimi“ (Kol 2,15). Toto nie sú len prázdne slová. Toto je realita, ktorá prináša nový rozmer bytia a mení ľudské životy. Môže zmeniť aj tvoj. Lebo „tým, ktorí Ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi“ (Ján 1,12).

Anna Belanji

Bud' Bohu chvála!

*Kristus, syn Boží
ukrižovaný, vzkriesený Kráľ,
za svoje ovečky život dal,
Za celé ľudstvo svoj život ustavične dáva.
Ukrižovania dráma na obetných stoloch,
denne zázračne ústi do Veľkonočného rána.
Haleluja. Bud' Bohu chvála!*

Milé sestry, milí bratia!

Viete, kto napísal najkrajší román o láske? Nehľadájte ho v literatúre, životopisoch ani v súkromnej korešpondencii. Najkrajší román o láske napísal Boh. Nie je to román vymyslený, ale zo skutočného života. Všetko, čo Boh pre mňa i pre Teba vykonal, môže vysvetliť jedine láska, veľká a nekonečná. Ešte nás tu ani nebolo a už na nás myslel. Pripravil pre nás nádhernú Zem, dal nám život a všetko, čo preň potrebujeme. Stal sa spoločníkom na našich cestách, spoločníkom našej námahy aj bolesti. Ba prevzal dokonca aj náš kríž, ktorý bol určený pre nás. Daroval nám Syna, ktorý zobral na seba naše hriechy a dal sa pre nás zabiť. Zaplatil za nás? Prečo? Preto, že nás miloval a miluje. A toto je ten krásny, veľkolepý pravdivý príbeh, oproti všetkým ostatným vymysleným románom. Jednu časť tohto úžasného diela tvorí obdobie Veľkonočných sviatkov. Štyridsaťdňové obdobie pôstu, ktoré im predchádza má byť pre nás časom svätým a milostivým, čas očistiť vlastnú osobnosť od viny. K sebe nás volá svätý kríž. “ Ježiši, s vierou ideme k Tebe, vieme, že nás pritúliš zas k sebe, vieme, že nám hriechy odpustíš“. Áno čas pôstu, podobne ako Advent, má byť pre nás kresťanov dobou stíšenia, modlitieb, uvažovania nad tým, čo všetko vykonal pre nás Boh a jeho Syn Ježiš Kristus, ako o tom môžeme čítať v nádherných pašiových príbehoch.

Od detstva mi utkveli v pamäti

vzácné spomienky na toto obdobie, ktoré mám vo svojom srdci dodnes. Obdobie pôstu vyvrcholilo počas tzv. Veľkého týždňa. Chrám Boží v Lipt. Porúbke sa počas tohto týždňa odel do čierneho rúcha. Zakryl sa aj oltárny obraz na čiernom plátne visel jednoduchý drevený kríž s ukrižovaným Pánom Ježišom Kristom. Dokonca aj zvony, ktoré mali od Zeleného štvrtka poviazané srdcia, svojím tlmeným zvukom, pripomínali utrpenie Pána Ježiša Krista. V sobotu o 14.00 hodine sa vždy zvonilo na pamiatku pohrebu Pána Ježiša Krista. Najvýznamnejším dňom tohto veľkého týždňa bol Veľký piatok, ktorý sme prežívali s veľkou pokorou, pôstom a v modlitbách. Aj keď v minulosti nebol dňom pracovného pokoja, každý sa ho snažil zasvätiť ako najlepšie vedel a mohol. Veľký piatok bude tento rok aj spomienkou na môjho manžela ktorého Pán Boh povolal práve 3.4.1997 k sebe do večnosti po dlhej a ťažkej chorobe. Ďakujem Pánu Bohu za jeho život aj za naše spoločné roky, za to, že nás uznal hodnými slúžiť na Jeho vinici. S úctou a vďakou spomínam aj na všetkých bratov a sestry, ktorý podobne ako na Vianoce aj cez Veľkonočné sviatky, boli súčasťou našej rodiny, v mnohom nám pomáhali, a dnes už nie sú medzi nami.

Po Veľkom, Tichom týždni však svitlo Veľkonočné ráno. O piatej hodine ráno sa rozozvučali zvony na

porubčanskej veži, zobudili nás (celú dedinu), aby sme precitli a uvedomili si, že nastal deň Vzkriesenia – hrob je prázdny pre nás všetkých nádej : „Kristus žije a my budeme žiť s Ním!“

Milí bratia a sestry?

Viete si predstaviť koľko ľudí po celom svete bude spievať slávne Veľkonočné „Haleluja“? Viete si predstaviť tie nespočetné zástupy veriacich, ktoré sa prebrali z veľkopiatočnej pochmúrnej nálady k onomu slávnemu prežitiu, precitnutiu tlaku z hrobového kameňa? Áno, Ježiš Kristus vstal z mŕtvych a dokázal svoju moc. Hľa kríž je prázdny! A pre nás všetkých je tu nová nádej, cena smrti sa vyplatila. Poslušnosť Ježiša Krista sa vypláca. Boží plán platí a má výhľady. Otec nechal svoje najmilšie dieťa, aby životom zaplatilo za mňa i za teba, z nesmiernej lásky. A ako sa k tomu postavíš ty milý brat a sestra. Nebola obeť na kríži pre Teba zbytočná? Stane sa Ježiš Kristus Pánom Tvojho života?

*„Ukrižovaný Kráľ,
Vládca života i smrti
Z mŕtvych vstal.
Celá zem plesá, raduje sa.
Veľkonočnému Baránkovi
Spievajme lásky hymnus nový...“*

Prajem Vám požehnanú a pokojnú Veľkú noc prežitú v znamení zmŕtvychvstalého Pána Ježiša.

Mária Macková

Zmeny v našom cirkevnom zbore

V živote človeka, i jeho rodiny, neustále prebiehajú nejaké zmeny. Náš cirkevný zbor je tiež taká rodina Božích detí, v ktorej od 1.1.2015 nastali veľké zmeny. Liptovský Hrádok sa stal samostatným cirkevným zborom. Vznik nového zboru je v dnešnej dobe dosť zriedkavá a výnimočná udalosť a prináša so sebou zmeny, s ktorými sme sa mnohí doposiaľ nestretli. Samozrejme, že kostol stojí na svojom mieste, aj bohoslužby sa vykonávajú stále v nedeľu a všetky duchovné aktivity prebiehajú tak, ako doteraz. Nastalo však niekoľko drobných organizačných ako aj administratívnych zmien. Začiatkom roka sme mali niekoľko konventov, na ktorých sa preberali dôležité veci. Bolo potrebné prijať Štatút cirkevného zboru. Je to, jednoducho povedané, základný dokument cirkevného zboru, ktorý vyjadruje kto sme, v čo veríme, čo uznávame (Biblia je samozrejme základom nášho učenia), akú máme organizačnú štruktúru, vymenúva jednotlivé funkcie predstaviteľov zboru a ich právomoci i povinnosti, určuje harmonogram sviatostí, bohoslužieb a ostatných aktivít zboru.

Vznikom nového cirkevného zboru bolo potrebné zvoliť nových presbyterov, zborového dozorc

a zástupcu zborového dozorc. Niektorí presbyteri už nekandidovali, tak by sme chceli týmto spôsobom poďakovať za obetavú a Bohu odovzdanú činnosť s. Slávke Špankovej a br. Jurajovi Matúškovi. Veríme, že ich Pán Boh bude viesť vo viere naďalej, hoci nebudú sedávať na zasadnutiach zborového presbyterstva. Medzi pôvodných členov pribudli s. Vlasta Jančiová a br. Ivan Gabčo. Chceme im popriať veľa chuti, energie a Božieho požehnania, aby ich toto poslanie naplňalo a prinášalo ovocie viery. Sme radi, že sú medzi nami.

Zmena nastala aj na poste zborového dozorc. Našu dlhoročnú dozorkyňu s. Olivu Vrbičanovú vystriedal br. Ján Pavlík. Práca dozorc je náročná na čas, sebaobetovanie a bez nároku na finančnú odmenu, preto obom ďakujeme za ochotu a odhodlanie stáť v čele zboru, prevziať na seba veľa zodpovednosti a povinností, ktoré vyplývajú z tejto funkcie.

S. Vrbičanovej ďakujeme za 10 rokov jej života, ktoré ako dozorkyňa obetovala v prospech nášho zboru, za spoluprácu s ostatnými členmi cirkevného zboru pri rozmýšľaní, ako

v ťažkých časoch ďalej i za chvíle, keď ako mama prišla za brigádnikmi, ktorí práve kopali kanál pred kostolom a doniesla im čerstvo upečenú pizzu. Aj toto bol jeden z výnimočných okamihov, ktoré ostanú v srdciach nás ostatných. Na verejných vystúpeniach reprezentovala náš cirkevný zbor dôstojne a s láskou. Aj napomínať iných vie s láskou. Ďakujeme aj za to, že v súčasnosti prijala funkciu zástupcu zborového dozorca a tak bude nášmu zboru i naďalej nablízku - svojimi radami a skúsenosťami. S.Vrbičanová nám venovala niekoľko myšlienok, ktoré vám prinášame:

„Pred zvolením do funkcie dozorca CZ Liptovská Porúbka som bola niekoľko rokov členkou presbyterstva. Nechcem podrobne charakterizovať obdobie, v akom sa nachádzal celý zbor. Jednoducho a jemne povedané: zbor netvoril kompatibilitu. V dôsledku toho sa brat JUDr. Šenšel vzdal dlhoročnej funkcie zborového dozorca a brat farár Zacher odchádzal zo zboru. Zbor sa dostal do nezávideniahodného stavu. V Hrádku bola rozostavaná fara s príľahlými priestormi, ostal veľký dlh na pôžičke z Generálnej podporovne. V Porúbke to tiež

nebolo ideálne. Bolo treba opraviť kostol aj faru. Funkcia zborového dozorca za takéhoto stavu akosi nikoho neoslovovala. A už vôbec nie po dozorcovi Dr. Šenšelovi, ktorý mal dlhoročné skúsenosti v zbore, poznal cirkevné aj štátne zákony, pôsobil aj v iných cirkevných funkciách, takže každý sa bál o.i. aj porovnávaní s ním. Bolo však treba pokračovať v začatom diele a v dobrej atmosfére.

Keď som bola oslovená, aby som prevzala túto funkciu, nebolo jednoduché rozhodnúť sa. Mala som rodinné problémy. Hoci som mala dlhoročné skúsenosti vo funkciách v ženskom a odborovom hnutí, aj vo vedení pracovného kolektívu, toto bolo niečo iné. Keďže nik nenachádzal odvahu pre túto funkciu, rozhodla som sa súhlasiť a pomôcť zboru. Predpokladala som, že budem vykonávať túto funkciu maximálne jedno volebné obdobie, kým sa nenájde niekto, kto by bol ochotný venovať sa zboru viac po každej stránke.

Je pravda, že sám dozorca, keď nemá podporu v členoch presbyterstva a v samotnom zbore, nedokáže veľa. Ja však môžem ďakovať nášmu láskavému a dobrotivému Trojjedinému Otcovi, že nás obdaril svojou pomocou. S Jeho požehnaním sa

nám, ako cirkevnému zboru, podarilo dosť. Nebolo to jednoduché. Viackrát sa vymenili niektorí presbyteri. S Božou pomocou, ako aj pomocou mnohých ľudí – členov i nečlenov cirkevného zboru sa nám podarilo splatiť dlh, pokračovať v stavebných prácach ako i v duchovnom budovaní nášho cirkevného zboru. Musím poďakovať všetkým presbyterom, ktorí vykonávali a vykonávajú svoje funkcie počas mojich volebných období a aj tým, ktorí boli pred nami, všetkým členom zboru, ktorí sa zapájajú

do akejkolvek činnosti v zbore, sponzorom a darcom rôznych darov, členom zboru za príspevky, všetkým za ich lásku k nášmu zboru, neúnavnej pracovitosti našim kňazom, a že jedine spoločnou láskou, vzájomným rešpektovaním sa a vďaka nášmu Pánovi sa nám toto veľké dielo darí.

Prajem novému dozorcovi veľa síl, ochoty a lásky k celému zboru, ku všetkým jeho členom, aby sa mu s veľkým požehnaním od nášho Pána darilo vykonávať zverenú funkciu. Členom cirkevného zboru prajem, aby ho prijali s láskou a vo vzájomnom porozumení a rešpektovaní, aby mu boli podporou a pomocou. Spoločne sa budeme snažiť aj naďalej, aby

činnosť nášho cirkevného zboru bola na chválu a oslavu nášho Vykupiteľa Pána Ježiša Krista“.

Oliva Vrbičanová

Náš nový dozorca je br. Ján Pavlík. Narodil sa v roku 1972, vyštudoval Vysokú školu lesnícku vo Zvolene. Prešiel viacerými povolaniami a v súčasnosti je stredoškolským učiteľom. Spolu, so svojou manželkou vychovávajú dve šikovné dcéry. Má rád prírodu, hudbu, hrá na kontrabas a okrem ďalších aktivít navštevuje skupinku mužov v našom cirkevnom zbore. Svojej funkcie sa zhostil s odhodlaním a energiou. Vkladáme ho do našich modlitieb, aby jeho plány i rozhodnutia boli Pánom Bohom vedené a požehnávané – ako na poli cirkvi, tak v práci i v rodine.

Aj brat dozorca sa s nami podelil o niekoľko myšlienok:

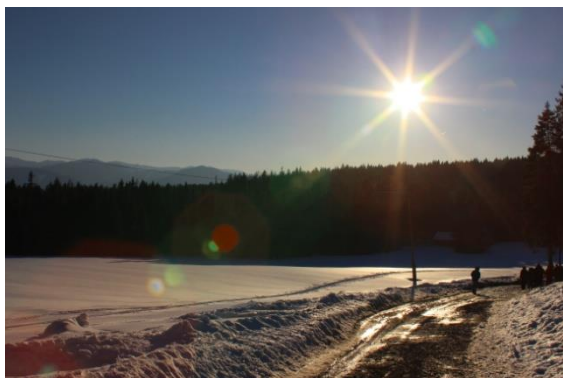
„Ďakujem Bohu za jeho blízkosť v mojom živote. Za to, že ma sprevádzal po celý život, hoci som si to ani neuvedomoval. Ďakujem Bohu, že moju cestu nasmeroval do tohto zboru, kde som si uvedomil, čo znamená hĺbka viery v Ježiša Krista. Tu som stretol bratov a sestry, prostredníctvom ktorých sa mi Boh prihovára. Cítim veľkú pokoru pred Bohom

a ľuďmi v tomto zbore. S nádejou sa pozerám do ďalších dní, na spoločný život v zbore, s ľuďmi ktorí majú srdcia otvorené Bohu. Prial by som si, aby sme vytvorili skutočné spoločenstvo kresťanov, ktorého hlavou je Ježiš Kristus. Aby naplnení Duchom svätým sme chválili Boha, zvestovali evanjelium. Aby sme si vzájomne v podriadenosti a v bázni pred Kristom slúžili“. **Ján Pavlík**

-zk-

COME ALIVE

Počas jarných prázdnin sme sa ako zvyčajne vybrali na dorasteneckú chatu, ktorá sa konala v Račkovej doline v termíne od 13.2-16.2.2015.

Názov dorastového tábora bol Come alive, čo v preklade znamená Príď k životu. Cieľom celej chaty bolo to, aby mladí

dorastenci prijali Pána Ježiša do svojich srdiec, odovzdali Mu životy a aby s Ním vošli do plnohodnotného vzťahu, ktorý ani keď sa chata skončí neprestane pretrvávajúť a prehlbovať sa. Samozrejme je, že bolo treba pripraviť program, ale aj vyrovnať cestu a vyprosiť požehnanie modlitbou, o to sa trpezlivo snažili mládežníci na pravidelných stretnutiach pred samotnou chatou.

Chata bola určená hlavne pre dorastencov, ktorí majú okolo 14 rokov, ale samozrejme, že na vekú nezáležalo a mohol sa prihlásiť každý, kto túžil zažívať Boží dotyk, a preto sa chata hmýrila mladými ľuďmi od 8 do 25 rokov. Spolu s nami sa chaty zúčastnili aj dve mladé rodinky- Soukupovci a Belanjiovci. Veľmi ďakujeme aj za nedeľňajšiu návštevu starších zboru, ktorí nám poslúžili vedením chvál nášho Pána počas Služieb Božích.

Veľmi dôležitým bola zvesť Božieho Slova, ktoré nesmelo chýbať každý deň chaty. Prvý večer sme zvestovali pravdu o tom, že jedinou cestou k životu je Pán Ježiš. Sobotné doobedie sme venovali hriechu a opovrhovaním nad ním. Ale keďže všetci môžeme vedieť, že náš Nebeský Otec nás nenecháva topiť sa v hriechu, ale

ponúka nám nový život, ktorý môžeme získať skrze nášho Pána Ježiša Krista, sme sa vo večernej téme rozprávali o riešení problému menom hriech. Zvestovala sa pravda, ktorú nachádzame v Ezechielovi a to, že Pán Boh nám zasľubuje, že nám dá nové mäsité srdce plné života a odstráni kamenné srdce plné hriechu.

Služby Božie sme venovali príbehu ženy Tabity. Pri večernej téme znela v našich srdciach túžba navrátiť sa domov k Ockovi. Myšlienky, ktoré v ten večer zazneli pramenili z Božieho Slova, z príbehu, ktorý asi každý pozná, a to príbeh márnotravného syna. Posledné ráno sme prijímali pravdy o spoločenstve a o tom aké je pre nás veľmi dôležité.

Slovom Božím nám poslúžili brat farár Michal Belanji, sestra kaplanka Anička Belanji, Nátálka Klementová, Karin Feriancová, Andrej Zát'ko a Simona Čúzyová a mnohí iní, ktorí sa s nami podelili o svoje životné svedectvá o tom, čo v živote prežili a ako ich Pán Boh menil a budoval ich vzťah s Ním.

Tento rok sa zúčastnilo chaty skoro 70 mladých ľudí nielen z Liptovského Hrádku, ale aj okolitých dedín, s ktorými sme spolupracovali. Verím, že títo mladí mohli zažiť Otcovu

prítomnosť a lásku. Žehnám každému jednému, aby mohol každý deň spoznávať to, že Pán Boh je dobrý a je stále živý. Verím, že Pán Boh vloží do našich srdiec ešte väčší hlad po Ňom samotnom a budeme sa spolu s týmito mladými ľuďmi stretávať počas celého roka na dorastových stretnutiach každý piatok a ak Pán Boh dá znovu o rok na spoločnej chate. ☺

text: S. Čúzyová
foto: L. Karabín

Ked' obraz ožije

V izbe mojich starých rodičov visel obraz. Ako dieťa som ho obdivovala. Fascinovali ma na ňom zaujímavé ornamenty a kvety vypálené do dreveného podkladu. Ako som rástla, všimla som si, že je na ňom, okrem kvetov, napísaný nejaký text. Nevedela som sa dočkať, kedy budem poznať písmenká, aby som si prečítala, čo je na ňom napísané. Ako hrdá prváčka som však ostala sklamaná, lebo písmo bolo ozdobné a písmenká s nepodobali na tie, ktoré som poznala ja. Obraz ma začal zaujímať čoraz viac. Po čase som si už text vedela prečítať, no nerozumela som jeho obsahu. Obraz však stále neprestal odkrývať svoje tajomstvá. Pochopila som, že je na ňom napísaný text z Biblie. Stále som však mala priveľa otázok. Nevedela som, čo text presne znamená, odkiaľ je ten obraz a prečo visí na dôležitom mieste v dome. Neskôr som sa dozvedela, že bol darovaný môjmu starkému, cirkevným zborom, pri jeho jubileu. Bol na ňom uvedený text: „Ved' ja sa nehanbím za evanjelium Kristovo“. (Rim 1,16a) Starký nepatrí medzi evanjelikov, ktorých život sa dostal na stránky kníh, rozhodne však bol veľkým človekom viery. Bol zástupcom dozorcu, svojimi

skúsenosťami i stolárskymi zručnosťami vo veľkej miere prispel k preloženiu dreveného artikulárneho kostola zo zatopenej Paludze do Svätého Kríža. V tom čase, u nás v podkroví bývali reštaurátori a ja som v ich kufríkoch obdivovala sošky, ktoré dnes zdobia oltárnu časť kostola. Ako deti sme so starkými chodili zvonit' do zvonice. Starký zvládol rozozvučať naraz dva zvony a my sme viac lietali na lane ako Tarzani, než dokázali prebudiť najmenší zvon. Ako dôchodca pracoval šesť dní vo svojej stolárskej dielni, v montérkach a prachu, ale v nedeľu ho nikto nestretol ináč než v obleku, kravate a klobúku, hoci bol chlap z dediny. Nedeľa bola pre neho sviatkom. Začala som si uvedomovať, že bol Pánu Bohu oddaný a text vystihoval jeho spôsob života. Vedela som, že starký a obraz patrili k sebe. Týmto poznaním som v sebe uzavrela záhadu obrazu na stene. Prešlo niekoľko rokov a ja som sa dostala do prvého ročníka strednej školy. Bolo krátko po revolúcii. Učebné osnovy povoľovali vysvetľovať vznik života stvorením, ale duchovný prerod ľudí trvá dlhšie, a tak učitelia, síce pripúšťali túto teóriu, neboli s ňou vnútorne stotožnení. Preto sa pani učiteľka na hodine dejepisu pýtala, či niekto verí teórii

stvorenia. Ako prváci sme sa ešte nepoznali, tak som bola veľmi prekvapená, keď som zdvihla ruku len ja. Vtedy učiteľka povedala, že keď tomu verím, mám si pripraviť referát a vysvetliť triede, ako to teda bolo. Je ťažké dospievajúcemu človeku byť iný než ostatní, nezapadnúť, vyčnievať, nestrápnit' sa. Napadli ma myšlienky, že možno budem na posmech, vyčlenená z kolektívu, no zároveň som cítila, že inej cesty niet, že nemôžem zaprieť to, čomu vo vnútri verím. Pustila som sa do spracovávanía témy, do školy prišla s Bibliou, spravila prednášku. Nevie, kto si z toho čo odniesol, no zaujímavé bolo, že nikto sa mi nevysmial. Čo však bolo pre mňa najdôležitejšie – bolo zistenie, že obraz, visiaci na stene, naraz ožil v mojom živote. Už nebol spojený len so životom môjho starkého ale uvedomila som si, že Božie Slovo je nadčasové, živé, použiteľné pre dôchodcov i študentov, bolo a je moderné v každej dobe a na každom mieste. Vždy, keď začnem váhať, mám pred očami obraz s tým dôležitým textom a viem, že ja nemôžem byť ďalším Petrom v Kristovom veľkonočnom utrpení, že Pána Boha jednoducho nechcem a nemôžem zaprieť. –zk-

Objektívna kritika

- stretávame sa s ňou často. Vychovávať, viesť a napomínať iných by sme mali – pokiaľ je to správne. Občas sa však stáva, že naša kritika už nie je objektívna ale veľmi subjektívna záležitosť. Človek väčšinou zvykne prijať napomenutia s pokorou, poučí sa z nich, je rád, keď ho ktosi usmerní. No stáva sa, že nás kritika dokáže raniť zabolieť. Vtedy sa zvyknem sama seba pýtať, či sú ľudia necitliví, alebo sa ozvala moja vlastná pýcha.. Pýcha sa v človeku prebudí a rastie, nechce prijať dobre mienené rady, no stáva sa, že aj kresťania zabúdajú na to, že by mali byť láskaví a potichu sa medzi nich začne vkrádať akýsi farizejský syndróm. Neuvedomíme si to - a zrazu stavíme vlastné pravidlá, posudzujeme a odsudzujeme, nedáme dobrým veciam šancu rásť, radíme – podľa seba – a pritom sa zabúdame pýtať, čo je Božia vôľa. Pritom súdiť môže jedine Pán Boh. Nemali by sme Mu zasahovať do Jeho kompetencií. Hospodin nám káže milovať svojich blížnych tak ako seba samých, radovať sa s radujúcimi a plakať s plačúcimi. Každý jeden sme božím stvorením a mnohí robíme tie isté veci rôznym spôsobom, preto nemusí byť náš - ten najlepší návod

na život. Všímajme si iných, ale s láskou. Podporujme ich v tom, o čo sa snažia, čo budujú, prežívajme s nimi ich radosti i žiale, súcime s nimi. Tak to chce od nás Hospodin, žiť v láske a pochopení, podľa Jeho pravidiel, byť prajní k tým druhým a vedieť sa obetovať pre nich. Ved' svet je plný zla a my máme šancu zmeniť ho k lepšiemu. V spoločenstve veriacich, v rodinách, v práci, v autobuse či na ulici. Boh nás miluje, milujme aj my tých ostatných.

-zk-

Ďakovať budem Hospodinovi celým srdcom a rozpoviem Tvoje divné skutky. Budem sa z Teba radovať a jasat', ospievam Tvoje meno, Najvyšší. (Ž 9, 2-3)

Dávid napriek svojim ťažkým podmienkam vedel veľa o chvále. Žalmy, ktoré napísal svedčia o jeho úprimnej vd'ačnosti voči Bohu. A čo my? Uvedomujeme si dôležitosť chvály každý deň? Celý čas vo večnosti Mu budeme vzdávať chválu, tak prečo by sme tak nemali robiť už aj tu na zemi?

Chválim Ťa za trpezlivosť, lebo často zabúdam byť vd'ačná

za veci, o ktoré prosím. Ty mi to však pripomínaš, svoju dobrotu a milosť, že ma miluješ, aj keď ja často na to zabúdam. Ešte nikdy som nezažila, aby bol niekto tak veľmi trpezlivý, tak milujúci, že by aj po toľkých zlyhaniach neustále pripomínal svoju lásku. V tomto nie je nikto ako Ty.

-n-

V úprimnosti musím priznať, že dostať sa v mojom živote k chvále je dlhý proces a cesta. Trvá mi dlho utíšiť si srdce, bolesť a zmätok v ňom. Je dôležité aby moje "ja" bolo úplne umenšené. A vtedy to príde. Len slzy. Nič viac. Niekedy ani slovo. Len pokorená, očarená, zlomená. Poddajný kus hliny. Je ťažké to opísať. Viem že existuje veľa spôsobov chvály a môj je práve tento. Len ticho, šepot, slzy. Nie sú to ani slzy radosti či smútku, proste sú číre a čisté ako Boh sám. Už to nie je o mne ale o Ňom, o tom kým pre mňa je. Len o tom že Je kým Je. Jeho cesty sú pre mňa najvzácnejšie, nech sú v mojich očiach akékoľvek. Z toho sa odvíja " heslo" môjho života: Nie ako ja chcem, ale ako Ty. Chválim Ho za to, že je mojím Milovníkom, mojím Zvrchovaným Bohom.

D.Michalková

*Chválim Ťa Pane za to, že si.
Chválim Ťa za to, že si z obrovskej
lásky ku mne dal to najdrahšie, čo
si mal – svojho Syna. Ďakujem Ti
za deň, kedy si sa mi dal spoznať,
otvoril si mi oči a ja som mohla
začať nový nádherný život
s Tebou. Oslavujem Ťa
za nekonečne veľa chvíľ radosti,
ktorými si obdaril mňa a mojich
milých a ďakujem aj za to, že si
pri mne stál a so mnou si plakal,
keď mi bolo ťažko. Moja rodinka,
ktorú si mi dal, mi každý deň
pripomína Tvoju obrovskú milosť
ku mne. Chválim Ťa za bratov
a sestry, ktorí sú pre mňa
skutočnou rodinou. Ďakujem Otče
za nespočetné množstvo ešte
ďalších, nevypovedaných darov
milosti.*

D. Babicová

*Chválim Ťa Otec, že cítiš dobré
veci v mojom živote. Chválim Ťa
za to, aký si. Chválim Ťa za to,
že dávaš poriadok do môjho
života. Chválim Ťa, lebo si môj
Ocko.*

M. Žufaj

Chválim Ťa drahý Hospodine

a pýtam sa:

*- sú moje túžby Tvojimi
predstavami Teba, Bože o mne?
- pramenia moje myšlienky
z Tvojej múdrosti, alebo Ťa nimi
priveľmi zarmucujem?
- je moje konanie odrazom Tvojej
vôle? Alebo Ťa svojím konaním
zraňujem?*

Pane odpusť mi.

*Je veľa otázok, na ktoré hľadám
odpoveď a Ty odpovedáš. Chválim
Ťa a ďakujem Ti.*

*Chválim Ťa, že si blízko mňa,
blízko nás. Chválim Ťa, že si môj
a náš starostlivý Otec.*

*Ďakujem za Tvoju lásku aj
napriek tomu, že všetko o mne
a o nás vieš.*

*Chválim Ťa a ďakujem za Slovo,
ktorým sme, žijeme a dýchame.*

f

V. Jančiová

j

Milé deti,

Pán Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto verí v Neho, ale mal život večný. Pán Ježiš Kristus zaplatil najvyššiu cenu, akú mohol zaplatiť. Zomrel na kríži za hriechy každého z nás. Aj za tvoje, aj za moje hriechy.

Azúrový drahokam

Klenotník sedel za písacím stolom a roztržito pozeral cez výklad svojho elegantného obchodu. Akési dievčatko sa priblížilo k obchodu a pritlačilo noštek na výklad. Jeho nebesky modré oči zažiarili, keď videlo vyložené klenoty. Rozhodne vstúpilo a prstom ukázalo na skvostný tyrkysovomodrý náhrdelník. „Je pre moju sestru. Môžete mi ho zabaliť ako dar?“ Klenotník sa na malú klientku pochybovačne pozrel a spýtal sa jej: „Koľko máš peňazí?“ Dievčatko sa bez zaváhania postavilo na špičky, položilo na stôl drevenú škatuľku, otvorilo ju a vysypalo. Vypadla z nej nejaká malá bankovka, za hrst' mincí, zopár mušlí a figúrok. „Stačí to?“ spýtalo sa hrdlo. „Chcem dať staršej sestre nejaký dar. Odkedy nemáme mamu, robí nám mamu ona. A nemá ani chvíľu času pre seba. Dnes má narodeniny. A som si istá, že z tohto daru bude mať veľkú radosť. Tento drahokam má takú istú farbu ako jej oči.“ Muž starostlivo zabalil puzdro do nádherného červeného papiera. „Vezmi si ho,“ povedal dievčatku, „a opatrne si ho odnes.“ Dievčatko hrdlo odišlo s balíčkom v ruke ako s trofejou. Asi o hodinu vstúpilo do klenotníctva pekné dievča s účesom medovej farby a nádhernými belasými očami. Rozhodne položilo na pult balíček, ktorý tak starostlivo urobil klenotník a spýtalo sa: „Tento náhrdelník bol predaný tu?“ „Áno slečna!“

„A čo stál?“

Ceny v mojom obchode sú dôverné. Týkajú sa jedine môjho klienta a mňa.“ „Moja sestra však mala len pár drobných. Nemohla zaplatiť za taký náhrdelník.“ Klenotník vzal puzdro a zatvoril ho aj so vzácnym obsahom. Znova ho zabalil ako dar a podal ho dievčaťu. „Vaša sestra zaplatila. Zaplatila...

Príbeh je prevzatý z knižky Život je všetko, čo máme – Bruno Ferrero

Pomocou znakov a čísiel v tabuľke nájdeš písmenká, ktoré vpíš na voľné riadky, a tak sa dozvieš koniec príbehu.

	✦	◻	§	⌘	⊙	*	▢	▼	⇒	↺
1	N	C	A	L	P	A	Z	Ú	U	A
2	D	A	E	T	I	Ť	K	I	A	L
3	A	V	J	N	M	A	Š	O	Č	O
4	L	A	Š	V	U	Š	E	T	K	O
5	M	ô	Ž	E	Y	N	I	E	K	T

1✦ 2◻ 3§ 4⌘ 5⊙ 4* 3▢ 2▼ 1⇒ 1◻ 2§ 3⌘ 4⊙

3* 2▢ 1▼ 5* 5▢ 5▼ 5⇒ 5↺ 4↺ 5✦ 5◻ 5§ 5⌘

1▢ 1* 1⊙ 1⌘ 1§ 2⌘ 2⊙ 2* 2✦ 3✦ 4✦ 4◻

3◻ 4* 4▢ 4▼ 4⇒ 4↺ 3⇒ 3↺ 3⊙ 2⇒ 2↺ 1↺

Milé deti,

vyriešenú úlohu očakávame do konca mája.

Požehnané sviatky Veľkej noci!

S láskou Monika Gabčová

Oznamy

Od 1.1.2015 vznikol samostatný cirkevný zbor Liptovský Hrádok. Týmto dňom bola s. Anna Belanji menovaná za zborovú kaplátku. Od 15.2.2015 nastúpila po materskej dovolenke opäť do kňazskej služby. Doterajší náместný farár, br. Michal Belanji, sa týmto dňom stal administrátorom cirkevného zboru.

V prípade potreby (napr. krst, sobáš, pohreb, návšteva chorých v nemocnici alebo domácnosti, osobný rozhovor, milodar) kontaktujte zborovú kaplátku.

Aktuálne kontakty:

Zborová kapláčka: Mgr. Anna Belanji, tel. č.: 0918/828 050

Administrátor zboru: Mgr. Michal Belanji, tel. č.: 0918/828 303

Zborový dozorca : Ing. Ján Pavlík, tel. č.: 0903/175 627

Adresa: Evanjelický a.v. farský úrad,
Hviezdoslavova ulica 142, 033 01 Lipt. Hrádok

Ďakujeme všetkým tým, ktorí autorsky prispeli do tohto, ako aj do predošlých čísel nášho občasníka.

Vážime si ich odvahy vyznať svoju vieru a ochotu podeliť sa so svojimi myšlienkami s nami ostatnými.

Radi privítame aj vaše príspevky, návrhy na zlepšenie, i nápady na témy, ktoré vás zaujímajú. Zasielať ich môžete na hradockypramen@gmail.com, poštou na adresu cirkevného zboru alebo osobne odovzdať s. kapláčke.

Hrádocký prameň vydáva pre vnútornú potrebu zboru CZ ECAV na Slovensku Liptovský Hrádok. Náklad 200 ks.

Na príprave tohto čísla sa podieľali: Zuzana Karabínová, Anna Belanji, Michal Belanji, Monika Gabčová, Ivan Šenšel a všetci ostatní autori, ktorí sú uvedení pod jednotlivými príspevkami

